

Dr. Chlora

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: 10-12-2001	
Číslo: 9966/01	Vyřizuje:
Přílohy:	

2A 5/2001-42

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce Sdružení odběratelů vody, se sídlem Kyjevská 35, Plzeň, zast. JUDr. Lubošem Kunou, advokátem se sídlem Táborská 29, 140 00 Praha 4, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Joštova 8, 601 56 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.3.2001 č.j. S 7/01-268/01-OF,

t a k t o :

- I. Řízení se **z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se **v r a c í** zaplacený soudní poplatek 1.000,- Kč, který bude vyplacen z účtu Vrchního soudu v Olomouci do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou uplatněnou dne 29.5.2001 u Vrchního soudu v Olomouci se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.3.2001 č.j. S 7/01-268/01-OF, jímž povolil spojení podniků Prague Water CGE-AW se sídlem Paříž, 052 Rue d'Anjou, Francie a Pražské vodovody a kanalizace, a.s., se sídlem Praha 1, Národní 13, IČ 25656635, k němuž

došlo tím, že společnost Prague Water CGE-AW nabyla 66% akcií společnosti Pražské vodovody a kanalizace, a.s.. V důvodech žaloby poukázal na skutečnost, že žalovaný nejednal se žalobcem jako s účastníkem řízení a vůbec mu své rozhodnutí nedoručil (§ 250b odst. 2 o.s.ř.). Žalobce je právnickou osobou, a to občanským sdružením založeným za účelem ochrany spotřebitele ve smyslu § 25 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Povolení, jehož zrušení se žalobce domáhá, se týká vztahů dodavatelů pitné vody a poskytovatelů služeb čištění odpadních vod na straně jedné, a odběratelů pitné vody a služeb čištění odpadních vod na straně druhé, jejich vzájemných poměrů v celkovém trhu, jakož i možných důsledků pro odběratele, vyplývajících z náhlé změny těchto poměrů v neprospěch odběratelů. Rozhodnutím žalovaného vzniká na straně dodavatelské subjekt s podílem 69% na celkovém trhu, a lze proto předpokládat, že tímto rozhodnutím mohou být dotčena práva, resp. právem chráněné zájmy žalobce, zejména v oblasti ochrany proti cenovým dopadům tohoto stavu. Poukázal přitom na ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Přesto že žalobce žalovanému oznámil, že jeho právem chráněné zájmy mohou být rozhodnutím přímo dotčeny, žalovaný vedl řízení i nadále bez jeho účasti, toliko s poukazem na ustanovení § 12 odst. 8 zákona o ochraně hospodářské soutěže (zákon č. 63/1991 Sb., ve znění zákona č. 495/1992 Sb. a zákona č. 286/1993 Sb. a zákona č. 132/2000 Sb., dále jen „zákon“). V dalším se opřel o článek 1 Listiny základních práv a svobod, když v případě, že se dostala práva jednomu, musí se jich dostat také ostatním.

Ve vyjádření se k žalobě žalovaný jednak krátce zmínil řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a co se týče stěžejní námitky žalobce zdůraznil, že zákon o ochraně hospodářské soutěže má vlastní odchylnou úpravu účastenství v řízení a použití obecného procesního předpisu – správního řádu je pouze podpůrné a uplatňuje se tam, kde zákon nemá úpravu vlastní. Nerozhodovalo se o právech nebo povinnostech žalobce, když předmětem řízení bylo povolení spojení podniků podle § 8a odst. 1 a 2 zákona v důsledku získání kontroly jedné společnosti nad druhou. Navrhl žalobu zamítnout, případně vydat usnesení o zastavení řízení.

Ze správního spisu, který žalovaný soudu předložil, vplynuly tyto rozhodující skutečnosti. Společnost Prague Water CGE-AW podala u žalovaného dne 7.2.2001 žádost o povolení spojení podniků svého a Pražských vodovodů a kanalizací, a.s.. K tomu předložila listinnou dokumentaci. Ke zveřejnění oznámení o připravovaném spojení podniků

v Obchodním věstníku došlo 21.2.2001 (č. 08/01, pod značkou 114993-08/01). Dopisem ze dne 27.2.2001 sdělil své námitky proti spojení těchto podniků náměstek primátora Hlavního města Prahy, dne 28.2.2001 žalobce a konečně dne 1.3.2001 město Pelhřimov. Dne 7.3.2001 žalovaný jednal o námitkách Hl. města Prahy ke spojení, jak byly podány v předmětném dopise. Dne 7.3.2001 zjišťoval žalovaný historii privatizace společnosti PVK, a.s., v sídle Fondu národního majetku ČR v Praze. V sídle žalovaného pak proběhlo jednání stran námitek vznesených městem Pelhřimov a dne 12.3.2001 další jednání, co se týče námitek žalobce. Ústní jednání s účastníkem řízení Prague Water CGE-AW proběhlo dne 5.3.2001, po němž následovalo ještě doplnění materiálů, jež si žalovaný před vydáním rozhodnutí vyžádal. Dne 16.3.2001 došlo k seznámení se s výsledky šetření ve smyslu § 12 odst. 6 zákona a 27.3.2001 v sídle společnosti Vodárna Plzeň, a.s., se uskutečnilo jednání s cílem zjistit stanovisko k námitkám uplatněným žalobcem. Ze stejných důvodů se jednalo na Ministerstvu financí dne 28.3.2001. Další seznámení s výsledky šetření proběhlo 29.3.2001, přičemž téhož dne bylo vydáno rozhodnutí, které bylo účastníkem řízení převzato a ten se vzdal práva podání rozkladu. Datum vydání napadeného rozhodnutí žalovaného je tak totožné s datem právní moci. Tímto rozhodnutím bylo povoleno spojení podniků shora uvedených, když společnost Prague Water CGE-AW nabyla 66% akcií společnosti Pražské vodovody a kanalizace, a.s. od Fondu národního majetku ČR na základě výsledků veřejného výběrového řízení. Současně bylo stanoveno s přihlédnutím k možným dopadům na konečného spotřebitele splnění závazku, a to ve spolupráci s Hl. městem Prahou v průběhu 5-ti let od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí dosáhnout snížení meziročního nárůstu ceny pitné vody a stočného ze stávajících 7,6% v roce 2001 na inflační růst, ledaže by splnění tohoto závazku bránily mimořádné investiční náklady Hl. města Prahy. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný vycházel z podkladů, jež podrobně popsal a zabýval se charakteristikou spojovaných subjektů, vymezením relevantního trhu a postavením spojovaných podniků na relevantním trhu a také posouzením dopadu na spojení. Velmi obsáhle (na 10 stranách) se přitom vypořádával s připomínkami, které byly v průběhu správního řízení vzneseny všemi institucemi i připomínkami z cenové oblasti vztahujících se k činnosti Vodárny Plzeň, když poukázal na provedení cenové kontroly Finančním ředitelstvím v Plzni (stalo se tak k připomínkám žalobce). V dalším se zabýval výhodami spojení a rozhodnutí končí obligatorním poučením o opravném prostředku. Dne 10.4.2001 žalovaný zaslal žalobci vyjádření k námitkám samostatným dopisem, stejně tak učinil i vůči Městskému úřadu v Pelhřimově, jakož i vůči Magistrátu Hl. města Prahy.

Dne 25.5.2001 podal žalobce proti rozhodnutí žalovaného rozklad, v němž požadoval, aby rozhodnutí bylo zrušeno a namítl, že s ním, mělo být jednáno jako s účastníkem řízení. Na toto podání reagoval předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) dopisem ze dne 2.7.2001, v němž uvedl, že rozklad byl podán neoprávněnou osobou, neboť žalobce nebyl účastníkem řízení a také byl podán po uplynutí zákonné lhůty proti již pravomocnému rozhodnutí. Z hlediska obsahu považuje podání za podnět k přezkoumání zákonnosti rozhodnutí v mimoodvolacím řízení podle § 65 správního řádu. Nejde o návrh na zahájení řízení, jak je tomu u obnovy řízení dle § 62 správního řádu. Tedy, neshledá-li správní orgán podnět důvodný, vyrozumí o tom toho, kdo jej podal, neformálním sdělením. V dalším vysvětlit svůj názor na účastenství v řízení o povolení spojení podniků, když žalobci prokazatelně nesvědčí postavení účastníka řízení. Uvedl, že toto stanovisko bylo v průběhu řízení opakovaně vysvětlováno, a to jak ústně při projednávání připomínek žalobce vůči předmětnému spojení konaném v sídle Úřadu dne 12.3.2001, tak písemně dne 10.4.2001. Otázku hospodářských výhod po uskutečnění spojení prvostupňový orgán ve správním řízení velmi pečlivě posuzoval než dospěl k závěru, že tyto výhody převáží újmu z narušení soutěže a své závěry v rozhodnutí patřičně odůvodnil. Také se vypořádal s námitkami vznesenými proti povolení spojení. Proto neshledal důvod k novému zahájení řízení ve věci z úřední moci ve smyslu § 65 správního řádu.

Podle § 247 odst. 1,2 o.s.ř. se postupuje (podle části páté, hlavy druhé) v případech, v nichž fyzická nebo právnická osoba tvrdí, že byla na svých právech zkrácena rozhodnutím správního orgánu, a žádá, aby soud přezkoumal zákonnost tohoto rozhodnutí. Podmínkou řízení podle této hlavy je vyčerpání přípustných řádných opravných prostředků a nabytí právní moci rozhodnutí.

Podle § 250 odst. 2, věta druhá o.s.ř., podat žalobu může i fyzická nebo právnická osoba, se kterou nebylo ve správním řízení jednáno jako s účastníkem, ač s ní jako s účastníkem jednáno být mělo.

Podle § 250b odst. 2 o.s.ř. jestliže je podána žaloba někým, kdo tvrdí, že mu rozhodnutí správního orgánu nebylo doručeno, ač s ním jako s účastníkem řízení mělo být jednáno, soud ověří správnost tohoto tvrzení a uloží správnímu orgánu doručit tomuto účastníku správní rozhodnutí a podle okolností odloží jeho vykonatelnost.

Ze správního spisu je patrné, že žalovaný nejednal se žalobcem ve správním řízení jako s účastníkem; žalobci nebylo doručováno rozhodnutí, přesto proti němu podal rozklad, o němž však nebylo rozhodováno. Je třeba objasnit, zda je dána aktivní legitimace žalobce, což nelze bez toho, že by nebylo najisto postaveno, zda byl účastníkem správního řízení a byl pouze opomenut správním orgánem.

Podle § 250d odst. 3 o.s.ř. soud usnesením řízení zastaví, jestliže žaloba byla podána opožděně, jestliže byla podána zjevně neoprávněnou osobou, jestliže směřuje proti rozhodnutí, jež nemůže být předmětem přezkoumání soudem, jestliže žalobce neodstraní vady žaloby, jejichž odstranění soud nařídil a jež brání věcnému vyřízení žaloby, nebo jestliže žalobce není zastoupen podle § 250a, anebo jestliže žaloba byla vzata zpět (§ 250h odst. 2).

V daném případě jde o věc patřící do správního soudnictví, a proto soud postupuje podle části páté občanského soudního řádu. Protože jde o žalobu proti pravomocnému rozhodnutí orgánu veřejné správy, je namístě postup podle hlavy druhé citované části procesního předpisu. Podle § 244 o.s.ř. ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž se zakládají, mění, ruší či závazně určují práva nebo povinnosti fyzických či právnických osob, jakož i rozhodnutí orgánů veřejné správy o osobním stavu.

Dopis předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 2.7.2001 č.j. 5363/2001-100 nemůže být považován za rozhodnutí.

Jestliže žalovaný neshledal důvody pro vyřízení dopisu žalobce postupem podle § 65, resp. 62 správního řádu, tedy jako podnětů pro přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, resp. pro nařízení obnovy řízení, pak ani v tomto případě nelze předmětný dopis považovat za rozhodnutí v naznačených věcech, neboť v žádném z případů není povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí, když podle § 62 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, obnoví na návrh účastníka řízení, jsou-li splněny podmínky uvedené pod písm. a) až e). Jedině v takovém případě je správní orgán povinen vydat rozhodnutí. Podle odst. 2 správní orgán nařídí obnovu řízení, je-li na přezkoumání rozhodnutí obecný zájem. V takových případech tedy rozhoduje správní

orgán z úřední pravomoci a nestihá jej povinnost vydat rozhodnutí v případě, kdy obnov řízení nenařizuje. Návrh kohokoli je v tomto směru pouhým podnětem, který může být vyřízen, roz. negativně, pouhým přípisem. Za podnět se považuje i žádost o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, když správní řád navíc nerozlišuje mezi účastníkem řízení a jinou osobou. I v tomto případě lze negativní postoj k takovému požadavku vyjádřit neformálním přípisem. Tak se i stalo, v daném případě, když dopis žalobců posouzen žalovaný jako podnět k postupu podle cit. ustanovení správního řádu.

Při přezkoumání stěžejní otázky, zda žalobce měl ve správním řízení postavení účastníka řízení, je třeba vyjít ze zvláštního procesního předpisu, kterým je v daném případě zák.č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, a zejména z ustanovení § 12 odst. 1, podle kterého je účastníkem řízení soutěžitel, o jeho právech nebo povinnostech stanovených tímto zákonem má být v řízení rozhodnuto. Pod odst. 8 téhož paragrafu není-li stanoveno jinak, postupuje se v řízení u ministerstva podle ustanovení správního řádu. Z toho vyplývá, že použití obecného procesního předpisu je podpůrné. Tato úprava se zásadně odlišuje od obecného pojetí účastníka správního řízení podle správního řádu, kde podle § 14 odst. 1 je účastníkem řízení ten, o jehož právech nebo povinnostech má být v řízení rozhodnuto nebo jehož práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny; účastníkem řízení je i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech, právech chráněných nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak. Pod odst. 2 je účastníkem řízení i ten, komu zvláštní právní předpis takové postavení přiznává.

Pro další úvahy je podstatné uvědomit si rozdílné dikce shora citovaných ustanovení obou zákonů. Zejména není možné nevidět velmi zúžené pojetí účastníka řízení v zákoně o ochraně hospodářské soutěže, které z široce chápaného účastenství podle správního řádu recipovalo pouze případy, kdy má být rozhodnuto o právech a povinnostech oním zákonem stanovených.

Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona do působnosti ministerstva náleží schvalovat dohody o spojení podniků a přezkoumávat monopolní nebo dominantní postavení soutěžitelů podle § 3, 4, 8 a 9. Podle § 8a) odst. 1 zákona spojování podniků, které narušují nebo může narušit hospodářskou soutěž, podléhá povolení ministerstva. Za narušování soutěže se považuje, jestliže spojením podniků přesáhne jejich podíl 30% celkového o

na celostátním nebo místním trhu daného zboží. Podle odst. 2 citovaného paragrafu ministerstvo spojení povolí, jestliže zúčastnění soutěžitelé prokáží, že újma, která narušením soutěže může vzniknout, bude převážena hospodářskými výhodami, jež spojení přinese. V ostatních případech ministerstvo spojení nepovolí. V rozhodnutí o povolení může ministerstvo stanovit omezení a závazky nezbytné pro ochranu hospodářské soutěže. Podle odst. 3 téhož paragrafu pak soutěžitelé jsou povinni požádat ministerstvo o udělení povolení ke spojení podniků podle odstavce 1, mj. při sloučení nebo splynutí přede dnem podání návrhu na zápis změny v obchodním rejstříku.

Z uvedeného je patrné, že zákon o ochraně hospodářské soutěže konstruuje takové pojetí účastníka řízení, že je jím pouze ten, o jehož výlučně subjektivních právech a povinnostech má být jednáno, to znamená, o nárocích plynoucích z práva objektivního, nikoli však již o zájmech, které objektivní právo chrání. Objektivním právem je soubor obecných (abstraktních) povinností; obsahem subjektivního práva je oprávnění a konkrétnost těchto nároků. Přitom, jak již bylo řečeno, jde o relativní protiklad pojmů norem (povinností) obecných a konkrétních. Subjektivní právo má význam jako předpoklad konkretizace povinností, stává se součástí skutkové podstaty, podmiňující tuto konkretizaci. V klasickém schématě : je-li A, má být B, je obsažen jako předpoklad povinnosti B zákrok oprávněného, který jej uskutečňuje typickou formou – žalobou. Řízení o tomto nároku je procesem konkretizace a vede ke vzniku rozhodnutí (individuální normy), jehož prostřednictvím se nárok oprávněného staví najisto, nebo se zamítá. Ne nepodstatnou je přitom otázka vynutitelnosti povinnosti a s ní související problematika tzv. *leges imperfectae*.

V posuzovaném případě se subjektivní práva i povinnosti nachází právě v zákoně, který je veden účelem zajištění ochrany hospodářské soutěže na trhu zboží proti jejímu narušování. Z tohoto účelu nelze vyvozovat žádná konkrétní oprávnění, ani povinnosti, ony však lze s účelem zákona takto vymezeným porovnávat. Nelze bez dalšího dovést, že každé rozhodování podle zákona je rozhodováním o pozitivně vymezeném právu nebo povinnosti a současně o něčem, co je svou podstatou negativní, tj. o nedostatku povinnosti nebo práva, a podle toho ustanovovat okruh účastníků řízení. Nelze tedy připustit, aby se účastníkem řízení stal někdo, kdo nedisponuje pozitivně vymezeným právem nebo není stížen pozitivně určenou povinností, jestliže právě o zcela konkrétních subjektivních právech a povinnostech má být jednáno. Zákon na více místech ukládá adresátům různé povinnosti; jejich dodržování sleduje a za jejich porušení vede k zodpovědnosti. K takovýmto konkrétním

povinností patří mj. i povinnost soutěžitele zúčastněného na spojení podniků požádat Úřad o udělení povolení ke spojení podniků. Této povinnosti odpovídá právo soutěžitele, a jedině onoho zúčastněného soutěžitele, na to, aby Úřad o jeho žádosti rozhodl. Je v plné kompetenci žalovaného při použití správního uvážení, rozhodnout, kladně či záporně, avšak jen o takovéto žádosti. Nelze žádným způsobem vytvořit konstrukci, na jejímž základě by bylo možné rozhodnout o právně pozitivně stanoveném právu jiného, než soutěžitele zúčastněného na spojení podniků, aniž by bylo nutné opustit ustanovení §§ 8 a 8a) zákona.

Žalobci zákon přiznává prostředky ochrany před narušováním hospodářské soutěže, a to zejména v souvislosti s takovými projevy těch, na které se zákon o ochraně hospodářské soutěže vztahuje, jako jsou kartelové dohody, zneužití monopolního nebo dominantního postavení, resp. nedovolené zásahy orgánů státní správy a orgánů územních samosprávných celků.

Pro správné pochopení smyslu ustanovení § 8 a 8a) zákona je potřebná komparace s ustanovením § 9 odst. 2 téhož zákona, podle kterého je určen soutěžitel s dominantním postavením na trhu. Za takového se považuje ten soutěžitel, který dodávkami na relevantním trhu zajišťuje v období kalendářního roku nejméně 30% dodávek shodného, porovnatelného nebo vzájemně zastupitelného zboží. Obdobnou charakteristikou disponuje i ustanovení § 8a) odst. 1, když za narušení soutěže považuje, jestliže spojením podniků přesáhne jejich podíl 30% obrátu na celostátním nebo místním trhu daného zboží. Z uvedeného je patrná regulační funkce Úřadu spočívající v oprávnění v omezeném rozsahu podílet se na udržování konkurenčního prostředí, a to prostředky preventivního rázu. Stojí za povšimnutí, že samotné dominantní, ale ani monopolní postavení není stíženou žádnou sankcí, ani procesem schvalování, ale pouze kvalifikovanou skutkovou podstatou zneužití takového postavení. Tím má být vysloveno, že zákonodárce v řečeném ustanovení potvrdil svůj zájem na konkurenčním prostředí na trhu a svěřil Úřadu právo rozhodovat o povolení spojení podniků, jakožto o subjektivním právu soutěžitelů na spojení zúčastněných. Jestliže tedy zákon o ochraně hospodářské soutěže přiznal postavení účastníků řízení jen takovýmto soutěžitelům, není to v rozporu s účelem citovaného zákona pro důvody, jež byly uvedeny.

Jestliže tedy žalobce nebyl po právu účastníkem správního řízení před žalovaným Úřadem, odpadá možnost postupu soudu podle § 250b odst. 2 o.s.ř. a nepřichází v úvahu přiznání aktivní legitimace žalobci dle § 250 odst. 2, věta druhá o.s.ř.. Není pak naplněna ani

základní podmínka pro postup podle části páté, hlavy druhé o.s.ř., neboť žalobce nebyl rozhodnutím správního orgánu na svých právech zkrácen. Zejména je však třeba uvést, že řízení u žalovaného bylo skončeno vydáním rozhodnutí, které nabylo právní moci, neboť bylo doručeno tomu, kdo byl a po právu jako jediný měl být účastníkem řízení, a ten se práva podání rozkladu vzdal. Tím řízení ve věci spojení podniků skončilo.

Podle § 250 odst. 1 o.s.ř. účastníky řízení jsou žalobce a žalovaný. Podle odst. 2, věta první žalobcem je fyzická nebo právnická osoba, která o sobě tvrdí, že jako účastník správního řízení byla rozhodnutím správního orgánu zkrácena na svých právech.

Ze shora uvedených důvodů žalobce nebyl a neměl být účastníkem původního správního řízení, a proto nespĺňuje podmínku pro přiznání procesního postavení žalobce podle občanského soudního řádu. Proto také soud rozhodl podle § 250d odst. 3 o.s.ř. a řízení zastavil, neboť žaloba byla podána zjevně neoprávněnou osobou.

K námitkám žalobce týkajících se porušení čl. 1 Listiny základních práv a svobod soud v plné míře odkazuje na usnesení Ústavního soudu ČR IV ÚS 208/96 ze dne 2.6.1997, který odmítl ústavní stížnost podle § 43 odst. 1 písm. c) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, jež se týkala srovnatelné věci. Argumentaci, kterou soud použil a jež se v podstatných rysech neliší od argumentace použité v tomto případě podle Ústavního soudu je výkladem, s nímž je třeba se ztotožnit, a co se týče polemiky ohledně okruhu účastníků správního řízení podle §§ 8 a 8a) zákona je třeba vyjít z ustanovení § 12 odst. 8 zákona o ochraně hospodářské soutěže s tím, že aplikace § 14 správního řádu není možná. Stanovený okruh účastníků řízení je pak věcí samotného výkladu § 12 odst. 1 zákona, podle něhož účastníkem řízení je soutěžitel, o jehož právech nebo povinnostech stanovených tímto zákonem má být v řízení rozhodnuto. Tato formulace vylučuje, aby za účastníka řízení byl považován i ten, jehož práva, právech chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být dotčeny, nebo dokonce ten, kdo pouze tvrdí, že může být rozhodnutím přímo dotčen ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech, a to až do doby, než se prokáže opak. Opačná interpretaci by totiž popírala smysl vymezení účastníka řízení v zákoně o ochraně hospodářské soutěže, který je zákonem speciálním. Soud se tedy ani v tomto případě neodklonil od své předchozí rozhodovací praxe, k níž Ústavní soud ČR zaujal stanovisko a postup zdejšího soudu aproboval.

Nad rámec provedená komparace s právem komunitárním odhalí, že ani podle Nařízení Rady EHS o kontrole koncentrací z 21.9.1989 č. 4064/89 nejsou sdružení typu žalobce považována za „přímo dotčené“, neboť nejde o přímé konkurenty účastníků koncentrace. Praxe Úřadu, který bere vážně všechny námítky, které od těchto subjektů přicházejí, je tak ve shodě s postojem Komise a Soudu první instance Evropské unie (srov. případy T-83/92, Zunis Holding, T-3/93, Air France v. Komise, T-290/94, Kaysersberg v. Komise).

Soud přitom postupoval ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 143/2000 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, neboť řízení u žalovaného započalo přede dnem 1.7.2001.

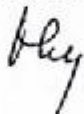
Protože řízení bylo zastaveno, nebylo žádnému z účastníků přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (§ 250k odst. 1 a contr.).

Výrok o vrácení soudního poplatku se opírá o ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, podle něhož soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání nebo dovolání, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. K tomu stanovil lhůtu přiměřenou k délce formálních úkonů.

Poučení : Proti tomuto usnesení **není** přípustný opravný prostředek (§ 250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 6.12.2001

Za správnost vyhotovení :
P. Oklešťková

JUDr. Václav Novotný, v
předseda senátu